

Het glazen Koninkrijk

**LAWRENCE
OSBORNE**

**HET
GLAZEN
KONINKRIJK**

VERTAALD DOOR PAUL SYRIER

2020 Prometheus Amsterdam

Oorspronkelijke titel *The Glass Kingdom*

© 2020 Lawrence Osborne

© 2020 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Paul Syrier

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio naar een ontwerp van
Penguin Random House UK

Foto's omslag DEEPOL by plainpicture/Plattform en plainpicture/
Glasshouse/Tony Demin

Foto auteur Christopher Wise

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 4608 5

Kwam lub mai mee nai loke

Er zijn geen geheimen in de wereld

– Thais spreekwoord

Een

Op de bovenverdiepingen van Het Koninkrijk, terwijl de eerste windstoten van de moesson aanzwollen, kwam vlak voor het aanbreeken van de dag de regen zwiepend over en klonken in de verte de kanonslagen van een onweer. In haar appartement, waar ze de hoge schuiframen open had laten staan, voelde Sarah zelfs in haar slaap de vlagen wind terwijl de gekko's die op de muren op jacht waren zich verspreidden en zich naar het plafond en de diepere schaduwen bewogen. Ze droomde dat ze in een zwembad was, nog in New York, in de oude YWCA bij 42nd Street, alleen en verkild, tot er in de verte een sirene hilde en het zwembad desintegreerde. Haar ogen gingen open, de evenaar keerde terug en het zweet op haar rug droogde niet op. Even raakte ze in paniek en tastte naar de rand van haar matras om zich te oriënteren. Welke dag was het? Koekoeken lieten in de stad hun kreten horen, krassende klachten, en meteen herinnerde ze zich de braakliggende plekken oerwoud onder haar ramen met de doorbuigende *flametrees* langs de vervallen tabakspakhuizen die daar sinds de Japanse bezetting stonden. Een zacht gezoem kwam van het stormachtige Saeng Saebkanaal in de buurt, waarvan het zwarte water opkolkte door de forenzenbootjes van het begin van de dag. Ze lag alleen tussen de

vliegen en de maan stond nog hoog boven de vuile witte wolkenkrabbers van Bangkok.

De bouwplaatsen om Het Koninkrijk heen waren nog niet tot leven gewekt. Maar nu zochten ooievaarachtige gedaanten op rubberlaarzen zich een weg door de poelen, hurkten onder afdakjes en rookten hun ochtendpijp terwijl de regen zich verzamelde in de cementkraters om hen heen. Ze leken dag en nacht te werken, donkere Khmermannen in *chams*, die soms de verstikkende lucht instapten en naar de overkant keken, naar de aristocraten in het verticale koninkrijk. Er lag geen enkele uitdrukking in hun ogen, geen herkenning, precies zoals ze zich voorstelde dat er geen enkele in haar blik lag. Ze dronk een pot Franse percolator koffie aan haar tuintafel en verwarmde een halve ontdooide croissant. Het uur voor zes uur 's morgens was het enige moment van de dag dat ze zich veilig voelde, het moment waarvan ze zich voorstelde dat zelfs de politieagenten hier een korte slaappauze hielden, zonder aandacht voor zelfs hun eigen enorme onverschilligheid voor misdaden en bestraffingen.

Geleidelijk beroerden de eerste lage stralen de honderden torens. In de tuinen vijftien verdiepingen lager waren de werksters opgedoken met hun mattenkloppers. Overal om haar heen lagen de villa's met hun hoge muren en waaierpalmes, en in een beschut zwembad bij een van de villa's lag een oude vrouw op haar rug met een hondje op haar buik, een virtuoze evenwichtsact. De lome fonteinen kwamen weer tot leven, in zomerhuizen werd het ontbijt opgediend en mannen in zwarte pakken vertrokken in limousines. Ze had haar plek zorgvuldig gekozen. Het was een hoekje upperclasswelvaart, verborgen in vergeten verval.

Ze zat nu al een paar dagen in haar nieuwe appartement en had opzettelijk niemand leren kennen, afgezien van de excentrieke Thaise deftige dame, mevrouw Lim, die haar huisbaas was. Sarah wilde het zo houden. Het merendeel van de zeven kamers van haar appartement was nog niet gemeubileerd en voelde nog niet vertrouwd aan. In de zitkamer lagen haar drie koffers nog open op de

vloer en de kleren puilden over de randen. Ze was te lusteloos om ze behoorlijk uit te pakken en wist nog niet met zekerheid of ze misschien niet even plotseling haar kamp zou moeten opbreken als ze was aangekomen. Om die reden liet ze de kapotte zonwering permanent omlaag, zowel tegen de zon als tegen andere huurders. Binnen had ze parketvloeren en een langwerpige keuken als een scheepskombuis met een schaakbordvloer en een Amerikaanse koelkast met stalen deuren. Het geheel ademde een sfeer van vervreemding en isolement, hoewel de vorige huurder een Thaise ontwerper was geweest die de muren oker en donkergroen had geschilderd, wat voor zover zij wist de kleuren van geluk en fortuinlijk karma konden zijn geweest. De kabinetten waren van oud teak, een houtsoort die nu verboden was, en in de keuken bevond zich een raam van gebrandschilderd glas. Nu ze erover nadacht mocht ze van geluk spreken dat de klassenbewuste huisbazin niet om haar paspoort had gevraagd. Ze had met haar uitstraling van een goede opvoeding indruk op mevrouw Lim gemaakt en het scheen dat de verheven Amerikaanse naam *Talbot* zelfs hier een zilveren belletje liet rinkelen. In werkelijkheid had ze de naam Sarah Talbot Jennings gekozen omdat hij makkelijk te vergeten was.

Elke ochtend begon met een lui zwempartijtje in het gemeenschappelijke zwembad. Hiervoor ging ze in haar badpak en een kamerjas met de lift naar beneden, op teenslippers en met een thermosfles met nog meer versgezette koffie. Alvorens naar beneden te gaan trok ze, staande voor haar badkamerspiegel, haar pasgeverfde witblonde haar in een strakke paardenstaart omhoog en bracht de gekleurde contactlenzen in, waardoor haar ogen van groen in blauw veranderden. Ze had ze in een Thaise supermarkt gevonden, een collectie die Alcon Fresh Look heette. Het was geen ingewikkelde operatie, en ze leerde het elke dag iets sneller doen. Als ze klaar was trok ze haar badpak aan en liet alles de revue passeren wat ze die dag zou doen. Niet meer dan oefeningen, die bedoeld waren om de dag door te komen, om haar er gewoon uit te laten zien en gewoon te laten lijken, want een ongeplande dag is moeilijker te organiseren dan een

geplande. Omdat ze geen baan had was het een onverwacht lastig probleem dat ze elke ochtend opnieuw moest oplossen. Ze was slechts in de stad om zich een tijdje onzichtbaar te maken, in een levende geest te veranderen op een van de weinige plekken waar een alleenstaande blanke vrouw weinig zou worden opgemerkt, seksueel of anderszins. Als de dag uiteindelijk volledig in haar hoofd was uitgestippeld ging ze in haar kamerjas en met de thermosfles naar buiten en stapte haar privéoverloop op, waar de lift wachtte.

Het Koninkrijk bestond uit vier torens, elk met vierentwintig verdiepingen en onderling verbonden door afgesloten luchtbruggen waarvan de glazen deuren alleen geopend konden worden met de veiligheidssleutel die iedere huurder had. Ze waren dus volledig privé. De eerste en tweede verdieping van het gebouw waren echter publieke ruimten. Op de onderste van deze twee verdiepingen bevond zich een replica van een Franse stijltuin, met struiken die bezweken onder de hitte, en villa's van twee verdiepingen eromheen: een fraaiere vorm van onderkomen die Het Koninkrijk ook te bieden had. De patio's stonden vol Chinese leeuwen en gipsen Germaanse melkmeisjes met mutsjes met brede randen die op muren met plastic klimop zaten gespijkerd.

Een trap verbond de vervallen tuin met een groot zwembad op de verdieping erboven. Die werd zelf omgeven door lattenwerk met verwilderd gebladerte en Chinese buxus met hun aroma van gemalen amandelen, die uitzagen over verlaten tabakspakhuizen. Dit soort gebouwen was ooit in de mode geweest. Het was een lang achterhaald idee van luxueus wonen en gebouwd in de koortsige dagen van het begin van de jaren negentig, de Aziatische hoogconjunctuur die was gekomen en gegaan en was teruggekomen. Grote zakenlieden, nu failliet, hadden over de hele lengte van de straat fantasieën in Europese stijl gebouwd, met torentjes, valhekken en in vorm gesnoeide bomen en struiken, maar deze waren verwelkt en afgebladderd in een hitte waartegen ze niet waren opgewassen. De kleine kanaaltjes, de *klongs*, die ooit de illusie van slotgrachten hadden gewekt, waren volgelopen met gif en varanen.

In de lift stond Sarah tegenover haar evenbeeld in een manshoge spiegel. Ze wierp een blik omhoog op de beveiligingscamera in de hoek, wetend dat de mannen in de receptie haar voortdurend bekeken, en terwijl ze keek leek de lens van de camera te knipogen. Op de vierde verdieping stapte er een vrouw van middelbare leeftijd in een kamerjas en op slippers in met haar dwergkees, en meteen kreeg de lift iets claustrofoobs. De vrouw, die geen Engels kende, hield met haar ene hand stevig een lijn vast die met glazen diamanten was bezet. De deuren van de lift gingen eindelijk open op de eerste verdieping, waar al een groepje Birmese dienstmeisjes stond met de keeshonden en poedeltjes van hun bazen. Ze hoorde hoe er in de omringende duisternis kleden werden geklopt. Sarah liep langs de meisjes, beklom de ene trap naar het zwembad en liet zich in het water glijden.

De kinderen met hun opblaasbare dolfinen en flamingo's waren er nog niet en de werksters in de ramen boven haar pauzerden even om te kijken naar het blanke meisje dat in de schaduw lag. Wat dachten ze van haar? Terwijl ze die ochtend naar hen omhoogkeek liep er een andere vroege ochtendzwemster naar het zwembad. Een vrouw van ongeveer Sarahs leeftijd, ongeveer dertig, in het zwarte zwempak van een serieuze amateurbaantjesracer. De nieuwkomster merkte Sarah aanvankelijk niet eens op en stond onder het lattenwerk, waar ze haar handdoek wegwierp voordat ze Sarah uiteindelijk zag. Ze had haar zwembril nog niet over haar ogen getrokken toen er even een glimlach om haar lippen speelde, en ze wenste Sarah goedemorgen. Ze was Thais of Euro-Aziatisch: het was moeilijk te zeggen, maar ze had maar weinig Europees.

Sarah beantwoordde de groet. Toen deed ze een stap achteruit om de ander iets meer ruimte te geven. De vrouw stelde zich zorgvuldig op, delicaat en zelfbewust, en startte met een gladde borstcrawl die haar in enkele seconden naar de overkant van het bad lanceerde. Ze zwom tien baantjes voor ze in het ondiepe deel stopte, waarna ze haar zwembril optrok en Sarah aankeek.

'Heb ik u gestoord?'

Ze sprak Engels met een Britse tongval en een onduidelijk accent. Instinctief concludeerde Sarah dat ze toch geheel Thais was. Ze had haar Engels op een goede school geleerd, dat was alles.

‘Mij? Nee, ik ben hier niet echt om te zwemmen. Ik ben hier alleen om af te koelen en tijd te verknoeien.’

Het meisje gaf met beide handen een klap op het water. Alsof ze het signaal opvingen en gehoorzaamden weken de wolken uiteen boven de omringende torens, en een bundel zonlicht schoot omhoog naar de tuinen en raakte een hoek van het zwembad. Het was een ander soort hitte dan die van de luchtvochtigheid.

Het meisje vervolgde: ‘Nou ja, dat is een even goede reden als welke dan ook om in het zwembad te zitten. Maar ik heb u nooit eerder gezien.’

Sarah zei dat ze haar appartement net had betrokken. Het lag op de vijftiende verdieping, in de zuidoostelijke toren, toren B.

‘Ik zit op de verdieping onder u, veertiende verdieping, in toren A,’ zei het meisje. ‘Ik heet trouwens Mali. Maar mijn bijnaam is Uitzicht.’

‘Uitzicht?’

‘Ja, dat is iets Thais; we geven onze kinderen zulke vreemde naampjes. Ik weet dat Engelsen dat niet doen.’ De stem van de nieuwkomster klonk Engels-aanstellerig, maar de sensualiteit ervan kwam op Sarah ietwat bestudeerd over.

‘Ik zou het niet weten. Ik ben Amerikaanse.’

‘Bent u hier alleen?’ vroeg ze.

Sarah zweeg even voordat ze antwoordde. ‘Ja.’

Het meisje wierp een koele en onverzoenlijke blik op de bovenhen uittorende flatgebouwen om hen heen.

‘Het is nogal een plek om alleen te zijn.’

Met deze woorden hees ze zich uit het water en liep naar de handdoek die over de rugleuning van haar ligstoel gedrapeerd hing. Haar holgehouden rug was subtiel gespierd, de armen zichtbaar sterk maar niet al te ontwikkeld. Er zat een donkerblauwe boeddhistische *sak yant*-tatoeage op haar linkerschouder, een ver-

siering die tegenwoordig in de mode was. Het gaf een berekend effect van sprezzatura. Ze liep in een houding die met de jaren was bijgevijsd. Net een danseres, dacht Sarah, die dit nooit helemaal was gelukt. Ze had iets roekeloos, haar perfect gekapte haar hing tot op haar lendenen, waar het zachtjes omhoog krulde in een golfing waaraan een tang te pas was gekomen. Een duur kapsel. Ook zij had een thermosfles bij zich, zag Sarah nu. Mali schroefde de dop van de hare af en nam een slok.

‘Wilt u iets?’

‘Nee, dank u. Ik heb er ook een,’ zei Sarah, zijzend op haar eigen fles op haar stoel.

‘Dit is geen koffie.’

Sarah hees zich ook uit het zwembad en ging in het snel verdwijnende stuk zonlicht zitten.

‘Wat is het?’

Het meisje liep naar haar toe en overhandigde haar de fles. Het was gin-tonic, en Sarah spuugde het uit.

‘Het brengt me op gang,’ zei het meisje, het spugen negerend en met een glimlach op haar ellebogen achteroverleunend. ‘Misschien hebt u niets nodig om op gang te komen. Laat me raden: bent u lerares of zo? Vat u dat alstublieft niet verkeerd op.’

Sarah zei dat ze schrijfster was, soort van.

‘Soort van?’

‘Ik begin nog maar net.’

‘Beginnen schrijvers dan?’

‘Ik neem aan van wel.’ Sarah voelde dat ze gespannen raakte, wilde van onderwerp veranderen. ‘En u? Geen lerares, neem ik aan.’

‘Ik ben assistente van een financieel manager. Een Britse kerel.’ Mali’s stem klonk vaag, alsof ze het verzon. ‘Zie ik er zo uit?’

‘Nee, zeker niet.’

En even bracht Sarah haar hand instinctief naar haar haar. Ze wist zeker dat het meisje er een onderzoekende blik op had geworpen.

Het zwembad was gemakkelijk zichtbaar vanuit honderden ra-

men erboven. Toch wierp Het Koninkrijk zelf maar zelden een schaduw op het water. Net zoals bij een Egyptische tempel was met het ontwerp rekening gehouden met de beweging van de zon. Sarah en Mali deden hier hun voordeel mee en lagen op de ligstoelen omhoog te kijken, niet naar de rijen ramen, waarvan er vele bestoft waren en halfopen stonden, maar naar de aangroeiende moessonwolken erboven. Er klonk een roffel van donder in de verte, een enkele gedempte flakking van weerlicht. De eerste regendruppels op het lattenwerk en het oppervlak van het zwembad.

‘Ik heb een hekel aan *naa fon*,’ zei Mali ten slotte. ‘Aan het regenseizoen.’

‘Dit is mijn eerste.’

‘O, u krijgt er vast ook een hekel aan.’

Mali strekte zich uit op haar stoel en Sarah had de indruk dat ze geen enkele haast had om aan het werk te gaan.

‘Binnenkort wonen we op een eiland. De straat hier voor de deur overstroomt vrijwel onmiddellijk. Sommige bewoners hebben kleine rubberboten zodat ze naar de hoofdstraat kunnen komen. Twee uur regen en we staan tot onze knieën in het kanaalwater. Maar als je niet elke ochtend naar kantoor hoeft is dat geen probleem.’

‘Nee. Ik zit hier.’

Voortzeilend op een leugen die ze van tevoren had bedacht zei Sarah dat ze hier op uitgebreid verlof was van haar leven in New York en als freelancer voor *Town and Country* een paar lifestyle-artikelen schreef om iets te doen te hebben. Het leverde net genoeg op.

Mali glimlachte tegen haar.

‘Mazzelaar. Hoelang zit u al in deze stad?’

Sarah hield zich op de vlakte. Ze had een tijdje in Azië rondgereisd, rondneuzend en experimenterend, en was zuinig met haar spaargeld omgesprongen.

‘U bent er dus ook zo een,’ zuchtte Mali terwijl ze zich achterover liet zakken en een slok uit de fles nam.

‘Zo een? Hoezo?’

‘Papa’s kleine meid. Het gebouw zit er vol mee.’

Mali’s ogen schitterden ondeugend, waardoor Sarah op haar beurt onwillekeurig glimlachte. Het was, dacht Sarah, hoe dan ook duidelijk dat ze niet hoefde te werken en het was een gemakkelijke gedachte dat ze zo makkelijk betrap had kunnen worden.

‘Bingo.’

Het gesprek kabbelde voort. Mali onthulde dat ze niet getrouwd was en evenmin een vriendje had. Ze giste dat het met Sarah net zo was gesteld. Mali had een erfenis gekregen maar alles uitgegeven om zichzelf van haar illusies te beroven door flink tekeer te gaan, en daarom moest ze nu als persoonlijk assistente werken. Haar werk was vlak in de buurt in het Interchange Building, een bekend kantoorgebouw een paar blokken verderop aan Soi 23, en ze ging er elke ochtend lopend heen. Haar cliënten waren allemaal psychopaten uit de hoogste kringen. Toen veranderde ze van onderwerp en zei dat ze twee andere vriendinnen in Het Koninkrijk had en dat ze soms na het werk een kaartje legden. De ene was chefkok, de andere hotelmanager. Misschien dat Sarah hen een avond gezelschap wilde houden?

‘Wat aardig van u,’ zei Sarah, die deed alsof ze erover nadacht terwijl ze niets liever wilde dan afstand nemen van deze vrouw, die in de vroege ochtend gin dronk en op haar overkwam als een ongeleid projectiel.

Ze stond op het punt de uitnodiging beleefd af te slaan, maar in haar denken was iets verschoven: misschien zouden een paar kennissen in het gebouw wel handig zijn. Nu al, na een paar dagen, gaf ze zichzelf toe, voelde ze zich alleen, en bovendien begon ze zich duidelijk te vervelen. De afleiding van de stad was nog niet in haar eenzaamheid binnengedrongen, als dat al ooit zou gebeuren, en elke avond, als ze niet wist wat ze met zichzelf aan moest, zat ze op haar balkon en luisterde naar de studentenfeesten die de avond op de universiteitscampus aan het uiteinde van de straat verlichtten. Ze begon te beseffen hoe volledig ze haar buitensloten en hoe geïsoleerd ze waarschijnlijk zou blijven.

‘Kom langs,’ drong Mali aan. ‘Kun je pokeren?’

‘Ik heb in geen jaren gespeeld. Maar jij kunt mijn geheugen opfrissen.’

‘Afgesproken. En we drinken veel; ik hoop dat je geen geheelonthouder bent. Die kunnen we er niet bij hebben.’

‘Ik drink af en toe. Niet veel.’

‘Normaal gesproken drinken we *yadong* met rum, een giftige maar lekkere combinatie. Wat moet je anders op dinsdagavond?’

Of op welke avond ook, dacht Sarah, denkend aan haar eentonige avonden.

‘Ik zie dat je een beetje verlegen bent,’ zei Mali. ‘Dat hoeft echt niet. Kom gezellig bij ons lang, wij zorgen wel dat je ontdooit, dat beloof ik.’

Was ze zo duidelijk bevroren? Sarah voelde dat haar tanden zich op elkaar klemde en toch deed ze haar best zich zo nonchalant te gedragen als iemand van Mali’s klasse het volgens haar zou doen. Heel subtiel voelde ze zich echter door de andere vrouw aangeemoedigd dingen op te biechten die ze niet echt voelde. Ze gaf toe dat ze door de stad een beetje ‘vervreemd’ was terwijl ze zich er in werkelijkheid alleen maar onzeker over voelde. Ze vond het een vreemde reactie van zichzelf. Het kwam, concludeerde ze op dat moment, door Mali’s onbevangingheid, de zachte klank van haar stem, die zelfs rechtstreekse vragen uitrolde als zijden tapijten, en de dansende speelsheid erachter, waardoor ze zich gepaaid voelde. Het was alsof Sarah omwille van ware oprechtheid een geheime opinie moest prijsgeven, een geheim dat ze door haar eigen gebreken had achtergehouden en dat haar nu door een magische aanraking werd ontrukkt. Sommige mensen hebben die gave: je meer te laten zeggen dan je zou moeten zeggen. Hierna stond Mali zonder enige haast op, wierp Sarah een glimlach toe en zei dat ze nodig naar haar werk moest. ‘Ik zit in eenheid 74. En jij?’

‘86.’

‘Ik schuif wel een reminder onder de deur door. O, en je moet een fles met het een of ander meenemen. Wijn telt niet.’